

— Отъ Търново!

— Где е оризмото на господаря ти?

— Азъ трѣбва да говоря лично на царя!

— Отъ чии хора си?

— Отъ войскаритѣ на князь Белота.

— Видѣ ли какъ лъжешъ? Дрехитѣ ти не мязатъ на бѣгачъ! Хайде слизай отъ коня! Тука имаме стрелци отъ Търново. Тѣ ще те познаятъ. Какъ гледаше само да се промъкне! Кой знае за каква беля си пратенъ. Аха, мълчи тамъ. И ние все сме подочули нѣщо. Знаемъ, че искатъ да убиятъ царя! — и едриятъ войскарь понечва да смъкне отъ коня младия Добромиръ.

Той моли и заклана съ сълзи на очи.

— Разберете, хора, нося важни вѣсти! Отъ васъ зависи живота на царя!

Тѣ го гледатъ поразени. Единъ отъ тѣхъ се затичва къмъ шатрата на челника си. За мигъ Добромиръ скланя чело възъ главата на коня си и Веднага заспива. Страшната умора го издебва коварно. Само три пѣти си е почивалъ до сега. И то за по нѣколко часа. Слизаше въ крепоститѣ, гдето имаше български челникъ, питаше за пѣтя, смѣняше конь, хапваше набързо, дрѣмваше седналъ, върху масата на нѣкое падало, и пакъ прищпорваше коня си въ лудо бѣгство къмъ югъ.

— Болярино Добромире!

Момъкътъ трепва и отваря очи.

— Прости тѣзи хора... Тѣ не сѣт виновни. Но имаме заповѣдь да не пропускаме непознати хора въ околността на Солунъ...

Но Добромиръ не го слуша вече. Съ последни сили той стиска зѣби, забива шипове въ слабинитѣ на коня, дрѣпва юздитѣ... Животното цѣло трепери и упорито забива крака въ земята. Отъ устата му обилно тече гѣста бѣла пѣна...

— Уморенъ е, — казва челникътъ и се затичва да доведе другъ. Но става нѣщо чудно. Момъкътъ се залюлява и внезапно пада въ рѣцетѣ на войскаритѣ.